

Arrest

**nr. 211 264 van 19 oktober 2018
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 september 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 12 maart 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.09.2017 werd ingediend door:

Naam: B. (..)

Voorna(a)m(en): A. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 30.10.1972

Geboorteplaats: CASABLANCA

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De Bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familielieden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...’

Artikel 40bis, §2 eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen lasten zijn (...)’

Aangezien de verzoeker ouder is dan 21 jaar dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van en in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag.

Volgende documenten worden voorgelegd als bewijs dat betrokkene referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag ten laste zou zijn van de referentiepersoon:

- Administratief getuigschrift nr. 73/Takaddoum dd. 25.02.2013: Attestation administrative n° 121 dd. 8.06.2015; Administratief attest dd. 10.11.2015, uit deze attesten zou moeten blijken dat betrokkene geen beroep uitoefende voordat hij Marokko verliet.

- Administratief attest dd. 14.10.2013 n°77 waarin door de lokale Marokkaanse overheden geattesteerd wordt dat betrokkene geen eigenaar was van een onroerend goed en dat hij geen professionele beroepsactiviteit uitoefende op het grondgebied van Takaddoum voor zijn vertrek uit Marokko.

- Certificat de non possession de biens dd. 23.09.2013 ; Certificat de non propriete n°H040615 dd. 4.05.2015 ; Attest geen eigendom nr. H982174 dd. 9.11.2015: uit deze stukken zou moeten blijken dat betrokkene geen eigendommen bezit in Marokko.

*- Attestation de non assujettissement à * Impôt sur le revenu au titre de revenus fonciers, Taxe d’habitation et taxe de services communaux n°21115/2013 dd. 28.03.2013 waarin geattesteerd wordt dat betrokkene niet onderworpen is aan de inkomstenbelasting op onroerend goed, aan plaatselijke belastingen en aan belasting op gemeentediensten in Marokko echter, in dit attest wordt uitdrukkelijk gesteld dat het werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer vanwege betrokkene zelf. Gelet dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten en gezien dit attest niet wordt ondersteund door overige bewijskrachtige stukken, kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*

- Attestation du revenu global imposé au titre de l’annee (exercice) : à cette date dd. 11.05.2017 n°13626/2017 en 34735/2013 dd. 7.08.2013 beiden afgeleverd op vraag van betrokkene waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in de betreffende jaren niet onderworpen was aan de inkomstenbelasting.

- Lijst geldstorting Moneytrans dd. 21.03.2013 voor de periode 1.01.2009 tot 21.03.2013: hieruit blijkt dat de referentiepersoon slechts drie geldtransfers ten gunste van betrokkene uitvoerde (dd. 10.12.2009, 25.11.2009 en 6.10.2009). De overige geldstorting zijn aan derden. Slechts drie geldstorting zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene financieel ten laste was van in het land van herkomst, voor het indienen van de eerste aanvraag gezinshereniging in 2010 .

- Certificat de départ n°161 /08/09 op naam van R.S. (..)

- Gezinssamenstelling te Antwerpen dd. 30.10.2012, 11.02.2013 en 8.10.2013 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 3.11.2011 samenwonen in Antwerpen.

- Historiek werkloze dd. 14.09.2017 voor de periode november 2016 - augustus 2017 op naam van de

referentiepersoon

- Attesten OCMW Antwerpen dd. 30.10.2017 en 6.12.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen
- Zelfgeschreven behoefteanalyse met 2 rekeninguittreksels (dd.J 18.01.2018 en 6.06.2017) voor het betalen aan Electrabel en Woonhaven Antwerpen

Uit het geheel van bovenstaande documenten kan er niet toe worden besloten dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Daartoe zijn de bedragen die voor het vertrek aan betrokkene werden overgemaakt te gering en betreffen ze slechts de laatste drie maanden van 2009.

Gezien betrokkene zijn eerste aanvraag om gezinshereniging werd ingediend op 30.10.2010 dringt de vraag zich op hoe hij in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien voorafgaand aan de aanvraag van 30.10.2010. Gezien betrokkene onvoldoende aantoonde dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. De voorgelegde documenten met betrekking tot zijn onvermogen doen geen afbreuk aan deze vaststelling; Het gegeven dat betrokkene sedert november 2011 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL

- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in toepassing van de bepalingen van artikel 40 ter §1 juncto 40bis §2, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in toepassing van de bepalingen van artikel 40bis §2, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenrecht

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de formele en materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2.

In casu heeft verzoeker, in zijn hoedanigheid van zoon van een Belg, zijn aanvraag ingediend op grond van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet met de intentie zijn Belgische moeder te begeleiden of zich bij haar te voegen.

Vermits de leeftijd van verzoeker, heeft hij aan de hand van verschillende stukken aangetoond dat hij reeds ten laste was en is van zijn Belgische moeder.

Verwerende partij beweert volledig ten onrechte dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij, voorafgaand zijn aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst, ten laste was van zijn Belgische moeder.

Verzoeker meent dat door hem ingediende stukken de in de bestreden beslissing vermelde feitelijke vaststellingen duidelijk tegenspreken.

Aangezien de Raad geen bevoegdheid heeft van opportuniteitsonderzoek, hoefden deze niet voorgelegd worden.

Toch, heeft verzoeker bij haar aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van Unie de volgende stukken overgemaakt, die op bijlage 19 ter vermeld waren;

- betalingsbewijs federale bijdrage;
- geboorteakte met apostille;
-

Het bijlage 19 ter vermeldt dat "de betrokkene wordt verzocht om binnen drie maanden, dus ten laatste op 15/12/2017, de volgende documenten over te leggen:

- Attest onvermogen uit land van herkomst;
- bewijs ten laste in het verleden;
- geregistreerd huurcontract of eigendomsakte;
- Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg;
- attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon;
- bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden;

Op 15/12/2017 werden bij monde van de raadsman van verzoekende partij de voormelde stukken bijgebracht, alsook nog bijkomende stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon.

Luidens artikel 40 Ter §1 van de Vreemdelingenwet:

"(...)

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

Krachtens artikel 40bis §2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikken, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

Verzoeker heeft ter staving verschillende attesten toegevoegd aan het dossier, waarbij hij het bewijs van onvermogen, "ten hunnen laste zijn" is van zijn moeder heeft geleverd, eveneens het bewijs dat hij inderdaad op regelmatige basis financieel werd ondersteund door de moeder werd geleverd.

3.

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om voor te houden dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker niet ten laste was van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar haar zoon, om in zijn basisbehoefte te voorzien.

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis is een financiële/ materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Verweerder betwist niet dat verzoeker onvermogen is in het land van herkomst.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat op basis van voorgelegde stukken heeft verzoeker niet aangetoond dat hij ten laste was / is van zijn moeder.

Volgens verwerende partij zijn de financiële stortingen aan verzoeker bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker ten laste is van zijn moeder. Echter brengt verzoeker niet louter

stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere attesten, waaronder attesten uitgaande van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoeker over geen inkomsten of vermogen beschikt in het land van herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvende familielid dient in concreto te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid. Hierbij geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij stelt te zijn (Hvj, 9 januari 2007, Jia, 5-1/05)

Naast de andere bijgebrachte stukken bewijzen deze documenten dat verzoeker zonder meer onvermogen is in het land van herkomst en derhalve geen inkomen uit werk kon verwerven.

Terwijl het Hof van Justitie duidelijk spreekt dat "de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid" dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie [HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05].

Hier is duidelijk dat verweerder eigen/ subjectieve interpretatie aan het begrip van "de situatie van afhankelijkheid" geeft wat duidelijk huidige rechtspraak tegenspreekt.

4.

Het begrip "ten laste", zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EUburger".

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoeker enkel dient aan te tonen dat hij materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een "ten laste zijn".

De Commissie stelt in haar mededeling geenszins dat de "ten laste zijn" reeds moet bestaan in het land van herkomst.

In casu wordt het begrip "ten laste" door verwerende partij beperkend geïnterpreteerd.

Niettegenstaande de vaste rechtspraak, uit artikel 40bis, §2,4° blijkt nergens dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste moest zijn! De verwerende partij schendt derhalve artikel 40 ter en 40bis§2 van de Vreemdelingenwet, door dit artikel te verruimen en plots een bijkomende voorwaarde aan de wet toe te voegen.

Dat het "ten laste zijn" een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

Verzoeker betwist ten stelligste dat hij ingevolge de toepasselijke Belgische wettelijke bepaling, zijnde artikel 40bis, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet, alsook overeenkomstig de Europese regelgeving en rechtspraak, dient aan te tonen dat hij ten laste is van zijn moeder en dat dit ook betekent dat hij moet kunnen aantonen dat hij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van haar.

In casu heeft de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en bracht hij reeds bij zijn aanvraag stukken bij ten bewijze van de inkomsten van de referentiepersoon en ten bewijze van de financiële steun die hem verleend werd in het land van herkomst.

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in combinatie met artikel 40bis §2 3°, is vrij en de bewijslast berust bij de aanvrager, hetgeen verzoeker ook heeft gedaan.

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

In casu blijft verwerende partij volledig in gebreke aan te geven waarom verzoeker niet kan beschouwd worden als "ten laste" van zijn moeder. Verzoeker ontvangt immers een onderhoudsgeld van de referentiepersoon, hetgeen ontegensprekelijk wordt aangetoond door de bijgebrachte stukken.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

Dat verzoeker ontegensprekelijk het bewijs heeft geleverd van zijn onvermogen, in het verleden en heden. De verwerende partij heeft de bewijswaarde van al de door verzoeker aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskent, wat op zich de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen uitmaakt.

Slechts dankzij deze financiële ondersteuning, kon verzoeker in Marokko overleven.

Besluit-

Verzoeker bewijst dat hij effectief onvermogen is, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie.

In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoeker onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

5.

De beslissing is kennelijk onredelijk temeer niet wordt aangegeven welke verdere bewijzen van de feitelijke situatie zij nog zou kunnen voorleggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te stoelen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St. N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële - sociale - economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Zo heeft verweerder absoluut geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich helemaal alleen vertoefde in het land van herkomst en derhalve niet op een duurzame wijze kon voorzien in zijn basisbehoeften.

Verweerder oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten omdat hij niet aantoonde dat hij in de periode voorafgaand aan zijn aanvraag ten laste was en reeds in het land van herkomst van zijn moeder.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker niet ernstig en grondig werd onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken en in strijd is met artikel 58 Vreemdelingenbesluit. Verweerder betwist ook niet dat verzoeker het bewijs van werkelijk onvermogen leverde waardoor verzoeker ten laste te worden genomen.

Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoekster aangebrachte stukken en op een kennelijk onredelijke wijze en op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen dat niet blijkt dat verzoeker in haar land van herkomst ten laste zou zijn van zijn moeder.

Het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen, die door de verzoekende partij werden neergelegd om haar ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekende partij verstrekt in dit verband ook geen verdere, concrete toelichting die toelaat een miskennis van de formele motiveringsplicht of voormelde wetbepalingen vast te stellen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar middel niet zozeer aangeeft van mening te zijn dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende is gemotiveerd, doch wel aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de beoordeling door het bestuur van haar aanvraag op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van voormeld wetsartikel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.5. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voormelde van toepassing op de familieleden van een Belg.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische moeder. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische moeder.

2.6. Verzoekende partij is het in de eerste plaats niet eens met de beoordeling dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon. Zij meent dat uit de door haar voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat de referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte.

2.7. De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk aangeeft waarom het bewijs niet is geleverd dat verzoekende partij in het herkomstland ten laste was van haar Belgische moeder, met name omdat: *“Uit het geheel van bovenstaande documenten kan er niet toe worden besloten dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Daartoe zijn de bedragen die voor het vertrek aan betrokkene werden overgemaakt te gering en betreffen ze slechts de laatste drie maanden van 2009.*

Gezien betrokkene zijn eerste aanvraag om gezinshereniging werd ingediend op 30.10.2010 dringt de vraag zich op hoe hij in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien voorafgaand aan de aanvraag van 30.10.2010. Gezien betrokkene onvoldoende aantoonde dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. De voorgelegde documenten met betrekking tot zijn onvermogen doen geen afbreuk aan deze vaststelling; Het gegeven dat betrokkene sedert november 2011 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd.

21.05.2015). *Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.*"

De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze oordeelt dat drie geringe geldstortingen in de laatste maanden van 2009 niet volstaan om de afhankelijkheid van verzoekende partij aan te tonen en dat de voorgelegde documenten aangaande haar onvermogen hieraan geen afbreuk doen. Door louter opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde stukken en de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat zij wel degelijk ten laste was, toont verzoekende partij geenszins de kennelijke onredelijkheid aan van voormelde motivering. Immers maakt het loutere feit dat verzoekende partij onvermogen zou zijn geweest in het land van herkomst nog niet dat de referentiepersoon haar daarom ook ten laste had.

De loutere bewering dat zij in het herkomstland ten laste was van haar moeder, volstaat uiteraard niet. Het komt aan de aanvrager toe om aan te tonen dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden, waaronder het ten laste zijn van de referentiepersoon in het verleden. Door te verwijzen naar de stukken die zij bij de aanvraag gevoegd heeft, en die ook opgesomd worden in de bestreden beslissing, weerlegt de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet dat zij niet heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, voor het indienen van de eerste aanvraag gezinshereniging in 2010.

2.8. Verzoekende partij voert voorts aan dat niet blijkt dat het ten laste zijn reeds van in het land van herkomst moet vaststaan en dat door de verwerende partij een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

2.9. De Raad wijst er evenwel op dat de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin het volgende werd geoordeeld:

"De voorwaarde van het ten laste "zijn" in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden "die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen", en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht.

De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren.

Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien.

De eerste rechter heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft. Dat hij daarbij "naar analogie" heeft verwezen naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, tast de juistheid van zijn interpretatie van de voornoemde artikelen niet aan."

De Raad van State bevestigt dus dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het derdelander familielid ten laste was van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Hoewel de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie daar het in casu gaat om een interne situatie – gezinshereniging met een Belgische onderdaan waarvan niet blijkt dat deze laatste haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend – dient alleszins gesteld dat ook in de rechtspraak van het Hof van Justitie geëist wordt dat de situatie van afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst: *“22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen”* (zie in die zin arrest Jia, HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007 , punt 37).

2.10. Verzoekende partij maakt met haar betoog voorts geenszins aannemelijk dat de verwerende partij een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip ‘ten laste’. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partij slechts het bewijs heeft voorgelegd van drie beperkte geldstortingen eind 2009. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat dit niet volstaat om aan te tonen dat zij in het herkomstland werkelijk ten laste was van de referentiepersoon. Het gegeven dat zij in het herkomstland onvermogen zou zijn geweest doet, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.11. Het verdere betoog van verzoekende partij dat de verwerende partij relevante elementen zou genegeerd hebben, kan geenszins gevolgd worden. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij moet aantonen dat zij in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Door te verwijzen naar haar situatie in het herkomstland, maakt zij nog niet aannemelijk dat zij ook effectief ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig pertinent gegeven naast zich neer heeft gelegd.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER